

Auringonlaskun tennistä

Kävelemme illalla vähän tokkurassa ensiaskeleitamme Nykin kuumilla kaduilla. Hiostaa. Ihmiset tungeksivat. Oluttuoppi pitäisi kyllä pian löytää.

Katukauppias on laittanut kukkansa kauniisti melkein koko jalkakäytävän täyttävälle telineelle. Viereen tulee tutun näköinen mies sortseissa. Valkkaa kukkia. Tuo kaverihan oli juuri teeveessä. Haastateltiin. Sehän on suurlähettiläs Alpo Rusi.

Kyselen, mitä kuuluu. Ahdistettu mies vastailee ensin varovasti, mutta rentoutuu pian. Juttelemme niitä näitä muttei sanaakaan suposta. Toivottelemme toisillemme hyviä jatkoja. Nykki taitaa olla juuri ja juuri tarpeeksi suuri mesta, jotta Rusikin saisi olla suurin piirtein rauhassa.

Tarkoitus on seurata vähän tennistä. Henkilökohtainen matkaoppaani on päättänyt, että käydään ensin vilkaisemassa entistä Amerikan avointen turnauspaikkaa Forest Hillsissä. Ensi vaikutelmalta kylässä tuntuu asuvan parempaa porukkaa.

Reippaasti yli satavuotiaan West Side Tennis Clubin alue on laaja. Parkkipaikan portti on vartioitu. Klubin kentillä on viikolla pelattu naisten keskitason turnausta, johon kuitenkin osallistui muutama viidenkymppin joukossa oleva pelaaja. Muut pelipäivät ovat olleet ilmaisia, paitsi nyt finaalipäivänä lippu maksaa kokonaiset kymmenen taalaa.

Portilla rahastava viehättävä leidi ei kuitenkaan anna mitään lippua. Ottaa vaan setelit ja ohjaa klubirakennuksen ovesta sisään vakuuttaen, että sieltä löytyy kaikki.

Sisäpihalla aukeavat jumalaiset näkymät. Erilaisia kenttiä on kymmenittäin, joukossa vaikeasti ylläpidettäviä nurmikenttiäkin kymmenkunta. Laajan klubiravintolan patiot täyttävät etupihan. Tarjoilijat puikkelehtivat tarjottimiseen pöytien lomissa.

Kentillä näkyy paljon pelaajia valkoisissa asuissaan. Näytään harrastavan enimmäkseen nelinpeliä. Pelaajat ovat järjestään eläkeläisikäisiä. Nilkkoja, polvia ja käsiä peittävät monenlaiset tuet. Pelataan kuin haarniskoissa. Jalka ei paljoa nouse, mutta palloon osutaan, ja ylikokoisesta lapiosta lähtee viuhuva kierre. Auringossa vietetyt tunnit ovat muuttaneet monen iäkkään taiturin ihon ryppyiseksi kuin rusina. Tai sitten on tupruteltu tupakkaa tuon tuosta.

Klubin esitteen mukaan vuotuinen pelioikeus maksaa yli kolmekymppiseltä lähes 3700 dollaria. Hinta halpenee sitten asteittain nuoremmille. Nurmelle ja sisäkentille tulee vielä lisämaksu. Ikähaitarin perusteella nuoria suosiva monihintajärjestelmä ei näytä kuitenkaan tehonneen.

Jäsenille tulee sitten vielä monia lisämaksuja kuten ruokakulut, vähintään 800 dollaria. Jos ei syö, joutuu kuitenkin maksamaan. Kallista mutta hienoa hommaa. Lähentelee valkoihoisen elämää. Reilua tietysti on, että tasosta maksetaan kunnolla.

Finaalipäivän lippuun sisältyy kaikenlaisia sponsoroituja maistiaisista, kahvista konjakkiiin ja pähkinöistä viineihin. Pääsee vielä vähän lyömään palloakin ja voittamaan palkintoja. Mutta huh-huh hellettä.

Perniö-Tenniksen logoilla varustetut tyylikkäätsä paidat herättävät kummastusta. Mistä oikein tulette? Kuvataan ja ihmetellään. Miehekkään kokoiset maistiasannokset ja kostea kuumuus vaan taitavat nakerata edustavuutta.

No, finaali saadaan paahtavassa helteessä pelattua, ja toinen voittaa. Täytyy mennä vielä vähän ilmastoituihin sisätiloihin istuskelemaan ja kuuntelemaan jälkipelit.

pajen